

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. J. F.**, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2013 č. j. CPR-2778/ČJ-2013-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2013, č. j. 2 A 47/2013 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni stěžovatele, JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 10.200 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2013, č. j. 2 A 47/2013 - 41 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2013 č.j. CPR-2778/ČJ-2013-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo změněno k odvolání stěžovatele prvostupňové rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie (dále „prvostupňový správní orgán“) ze dne 16. 1. 2013, č.

j. KRPA-87033/ČJ-2012-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to ve výroku stran délky správního vyhoštění. Doba, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie původně stanovená v délce tři roky, byla změněna na dobu dvou let, a to vzhledem k dosavadní délce pobytu stěžovatele na území České republiky. Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval námitkou stěžovatele, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným dopadem do jeho soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, že v tomto případě rodinný a soukromý život stěžovatele, zjištěný v průběhu předmětného správního řízení, nemůže vyvážit zájem státu na ochraně před dlouhodobým a vědomým porušováním právních předpisů ze strany stěžovatele. V předmětném řízení bylo nalézacím správním orgánem zjištěno, že stěžovatel není zapsán v rodném listě jako otec a svého syna a jeho matku finančně nepodporuje. Z vyjádření účastníků řízení je potvrzeno, že od narození syna dne 1. 8. 2010 společně žili pouze do konce roku 2011. Po odjezdu stěžovatele do Prahy na konci roku 2011 až do června 2012 svého syna a jeho matku ani nenavštívil a neposkytl jim žádné finanční prostředky na obživu. V červnu 2012 se družka stěžovatele se synem přistěhovala do Prahy, ale dne 20. 9. 2012 do protokolu sdělila, že se stěhuje se synem zpět k matce. Dále žalovaný uvedl, že pokud si stěžovatel založil svůj rodinný život v době, kdy jeho pobyt v České republice byl téměř 17 let nelegální, nemohl mít v posuzovaném směru žádné legitimní očekávání, že bude moci na území České republiky pobývat poté, co bude zajištěn z důvodu nelegálního pobytu trvajícím od roku 1990. Žalovaný se zabýval i tím, zda v daném případě nebude porušen některý z článků Úmluvy o právech dítěte. Tato Úmluva v žádné své části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Konstatoval, že k zásahu do práva na rodinný život uložením správního vyhoštění došlo na základě zákona a v jeho mezích, ve veřejném zájmu a při respektování principu proporcionality. Žalovaný zkoumal také kriteria přiměřenosti ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a neshledal, že by rozhodnutím o správním vyhoštění byly nepřiměřeným způsobem zasaženy soukromé vazby stěžovatele. Co se týče problémů s vydáním nového cestovního dokladu, z předložené písemné komunikace stěžovatele se zastupitelským úřadem bylo zjištěno, že korespondence probíhala v roce 1999 a 2000, poslední dopis pochází ze dne 22. 2. 2002. Žalovaný proto neshledal u stěžovatele dostatečně aktivní přístup k řešení jeho situace vzniklé již v roce 1990. Teprve po zajištění policejními orgány dne 9. 7. 2012 stěžovatel opět zintenzivnil svou snahu o získání cestovního pasu.

Proti napadenému rozhodnutí podal stěžovatel **žalobu** k městskému soudu. V žalobě namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Uložená sankce představuje takový zásah do rodinného a soukromého života, který je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, stěžovatel dále v žalobě odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Je prokázáno, že na území České republiky žije jeho partnerka a syn, rozhodnutí prvostupňového orgánu i žalovaného se zakládají na zjištěních, že spolu s nimi stěžovatel nesdílí společnou domácnost. Stěžovatel však spolu s nimi nesdílí společnou domácnost zejména kvůli finanční situaci a s partnerkou a dítětem chce žít jako jedna rodina. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že by v případě jeho vycestování bylo nadále

pokračování

zajištěno dodržování práva dítěte na udržování pravidelných kontaktů s oběma rodiči. Neztotožňuje se ani s názorem žalovaného na přiměřenost sankce z pohledu vazeb na území domovského státu. S ohledem na jeho integraci a délku pobytu v České republice by byl výkon vyhoštění citelným a závažným zásahem do jeho soukromého života.

Napadeným rozsudkem městský soud stěžovatelovu žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že v daném případě nebyla naplněna podmínka dlouhodobosti a intenzity vztahů u nesezdaných párů rovnající se vztahům manželským, městský soud přitom vycházel ze stejných skutkových zjištění jako žalovaný. Městský soud považuje stěžovatelovo jednání ve vztahu k uznání otcovství přinejmenším za liknavé, neboť stěžovatel se pokoušel pouze krátkou dobu v období r. 1999-2002 zajistit si vydání osobních dokladů. Po sdělení podmínek pro vydání nového cestovního dokladu zůstal nečinným a aktivitu znovu projevil až koncem roku 2012, kdy již bylo zahájeno řízení o jeho vyhoštění. Stěžovatel po právní stránce není otcem nezletilého. Koncem září 2012 se přítelkyně se synem opětovně odstěhovala ke své matce, a stěžovatel jí ani syna nenavštívil, neplatil výživné za syna. Doložení dvou zásilek v hodnotě 500 Kč a 1.000 Kč nemůže nahradit výživné na nezletilého, stejně ani komunikace prostřednictvím internetu nemůže nahradit osobní styk a podíl na výchově nezletilého. Přítelkyně v protokolu ze dne 20. 9. 2012 uvedla, že již není na stěžovateli citově závislá. S ohledem na jednání, které trvá již skoro rok nelze předpokládat, že rozdělení společné domácnosti stěžovatele a jeho přítelkyně je pouze přechodné a nadále mezi nimi existují perspektivní trvalé vztahy postavené na roveň vztahům manželským. Takové vztahy, kdy stěžovatel se svojí přítelkyní nežijí ve společné domácnosti a společně nevychovávat nezletilého, nepřevažují nad dlouhodobým porušováním právního předpisu, kdy stěžovatel dlouhodobě na území České republiky pobývá bez platného víza a bez platného cestovního dokladu. Žalobce není po právní stránce otcem nezletilého, a nemůže se tak dovolávat toho, že rozhodnutím o jeho vyhoštění je porušen článek 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte z důvodu, neb mu byl znemožněn kontakt s nezletilým. Stěžovatel se sám zcela dobrovolně zbavil pravidelných kontaktů s nezletilým, neboť ho po celou dobu od odjezdu přítelkyně nenavštívil, a je nesmyslné dovolávat se znemožnění pravidelným kontaktů s nezletilým v případě jeho vyhoštění. Nelze též hovořit o integraci do českého právního prostředí, jak činí stěžovatel, pokud na území České republiky dlouhodobě porušuje právní předpisy, již více než 20 let pobývá na území bez platného víza a od roku 1994 i bez platného cestovního dokladu. Za dané situace tedy městský soud dospěl k názoru, že ochrana veřejného zájmu v tomto případě přesahuje před ochranou rodinného a soukromého života, který navíc není z jeho strany naplňován. Ve vyhoštění nebrání ani závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, neboť vycestování do země původu je možné. Stěžovatel sám neuváděl kromě dlouhodobého odloučení od vlasti žádné závažné skutečnosti, které by mu v návratu bránily. Na základě výše uvedeného tedy městský soud žalobu zamítl.

Kasační stížnost stěžovatel podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvedl, že správní orgán, potažmo soud, nesprávně vyhodnotily vztah stěžovatele a jeho družky. Se svou družkou se seznámil před jedenácti lety, od roku 2007 sdíleli společnou domácnost a po osmi letech vztahu se jim narodil syn. Po jeho narození mezi nimi začalo docházet ke konfliktům, což vedlo k přechodnému odloučení partnerů.

Podle stěžovatele jejich vztah pouze procházel krizí. Při zlepšení své finanční situace se stěžovatel vždy snažil přispívat na výživné a ošacení syna, byť i menšími částkami. I přes v současné době problematické vztahy v rodině se snaží být se svou družkou a synem v neustálém kontaktu a skutečnost, že tento kontakt je pouze telefonický, není zaviněný stěžovatelem. Podle jeho informací družka navázala nový vztah a stěžovateli je již delší dobu odpírán osobní styk se synem. Výklad soudu, že s ohledem na absenci zápisu otcovství v rodném listu syna se stěžovatel nemůže dovolávat porušení článku 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte, považuje za ryze formalistický. Dle jeho názoru není rozhodující, zdali je žalobce otcem dítěte z pohledu zákona, resp. z pohledu formálního zápisu v příslušné evidenci. Správní orgán ani městský soud dosud otcovství stěžovatele nezpochybňovaly, jeho existenci potvrdila i družka stěžovatele. Správní orgán od začátku postupoval vadně, když bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť na něho jako na rodinného příslušníka občanů EU mělo být aplikováno ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, popř. z rozhodnutí správního orgánu mělo být patrné, z jakého důvodu stěžovatele za rodinného příslušníka občana EU nepovažuje.

Správním orgánem a následně soudem byla chybně posouzena otázka přiměřenosti správního rozhodnutí dle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ke správnému závěru o přiměřenosti takového zásahu lze dospět dokazováním, které musí být zaměřeno na všechny aspekty vztahu stěžovatele a jeho syna, nikoli pouze na takové, které podávají jednostranný obraz založený pouze na výpovědi družky stěžovatele. Teprve následně lze přistoupit k porovnání významu ochrany rodinného a soukromého života a veřejného zájmu na ochraně veřejného pořádku. Soud se též dopustil chybného hodnocení integrace stěžovatele na území, když možnost integrace s ohledem na dlouhodobý nelegální pobyt stěžovatele přímo vylučuje. Toto odůvodnění postrádá logiku, neboť k integraci dochází bez ohledu na pobytový status a skutečnost, že stěžovatel v ČR žije soustavně od roku 1984, studoval zde vysokou školu, navázal více než desetiletý partnerský vztah a většinu života prožil právě zde, svědčí pro vysokou míru integrace, stěžovatel nemá na území domovského státu již žádné hlubší sociální vazby. S výše uvedenými žalobními námitkami se soud dostatečným způsobem nevypořádal, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnosti byl usnesením č. j. 3 As 100/2013 - 31 ze dne 18. 12. 2013 přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

K námitce stěžovatele, že správní orgán od začátku postupoval vadně, když bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu

pokračování

cizinců, neboť na něj jako na rodinného příslušníka občanů EU mělo být aplikováno ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, popř. z rozhodnutí správního orgánu mělo být patrné, z jakého důvodu stěžovatele za rodinného příslušníka občana EU nepovažuje. Nejvyšší správní soud uvádí následující: Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho „*rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti (...)*“. Zákon o pobytu cizinců dále stanoví v odst. 3 písm. b): „*Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti*“. Dále podle § 15a odst. 4 se „*Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky*“.

Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 16. 1. 2013 zdůvodnil, proč na stěžovatele nelze nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU – vzhledem k tomu, že stěžovatel svého syna nevyživuje a nežije s ním ani s družkou ve společné domácnosti, což bylo zjištěno z protokolů účastníků řízení a výsledkem svědkyně. Stěžovatel proti tomuto závěru prvostupňového orgánu nic nenamítal ani v odvolání, ani v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Námitku, že na něho měl správní orgán nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, uvádí stěžovatel až v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že stěžovatel tuto námitku neuplatnil v řízení před soudem (tzn. v žalobě ani jejím doplnění), ač tak učinit mohl a proto je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. námitkou nepřipustnou a Nejvyšší správní soud k ní při posuzování merita věci nemohl přihlížet.

Námitku stěžovatele, že výklad soudu, že s ohledem na absenci zápisu otcovství v rodném listu syna se stěžovatel nemůže dovolávat porušení článku 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně práv dítěte, je ryze formalistický a není rozhodující, zdali je žalobce otcem dítěte z pohledu zákona, resp. z pohledu formálního zápisu v příslušné evidenci, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že stěžovatel se sám zcela dobrovolně zbavil pravidelných kontaktů s nezletilým, neboť ho po celou dobu od odjezdu jeho přítelkyně nenavštívil, ačkoliv mu v tom nebránily žádné překážky a proto je nesmyslné dovolávat se znemožnění pravidelných kontaktů s nezletilým v případě jeho vyhoštění, neboť sám stěžovatel se svým jednáním pravidelných kontaktů s nezletilým zbavil. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že pokud stěžovatel od září 2012 svého syna nenavštěvuje a udržuje s ním pouze telefonický kontakt, lze dospět k závěru, že takový kontakt může nadále činit z jakékoliv země. Stěžovatel sice uvádí, že ne jeho vinou probíhá kontakt pouze telefonicky, z okolností případu je však zřejmé, že nevyvíjel dostatečně intenzivní vztah ke svému synovi již v době, kdy jeho vztah s družkou ještě trval a měl proto dost příležitostí pro setkávání se synem (zejména v období od konce roku 2011 do června 2012).

Další námitkou stěžovatel brojil proti chybnému posouzení přiměřenosti zásahu ve správním rozhodnutí soudem ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona vydat, jestliže jeho důsledkem by byl

nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, Nejvyšší správní soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č.j. 8 As 118/2012 - 45, nebo také rozsudek ze dne 28. 8. 2013 č. j. 8 As 5/2013 - 43, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz)

Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující: Prvostupňový správní orgán posoudil důsledek rozhodnutí jako přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života, vyhodnotil příbuzenský vztah stěžovatele k nezletilému jako nereálný a za účelem získání pobytového statusu, vycházel ve svém odůvodnění z protokolu o vyjádření účastníka stěžovatele i jeho družky. V protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 10. 7. 2012 stěžovatel uvádí, že spolu s družkou a synem žijí ve společné domácnosti, na kterou finančně přispívá a také se snaží plnit vyživovací povinnost. To, že rodině finančně vypomáhá, potvrdila v protokolu o podání vysvětlení ze dne 10. 7. 2012 i jeho družka. Stěžovatel dále uvedl jako důvod, který by mu znemožňoval vycestování, citovou závislost na svém synovi a přítelkyni. V protokolu o vyjádření ze dne 20. 9. 2012 jeho družka naopak uvedla, že stěžovatel jí ani syna finančně nepodporuje už asi rok, a že se bude stěhovat zpět k matce.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí také podrobně zabýval otázkou, zda by správní vyhoštění mohlo být nepřiměřeným dopadem do jeho soukromého a rodinného života. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek

pokračování

respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je nutno zvážit všechny okolnosti případu, důležitými faktory pro posouzení věci byl v daném případě rozsah, v jakém by byl narušen jeho rodinný život, rozsah vazeb na území domovského státu, případnou existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu, a charakter porušení právních předpisů. Dokud žili účastníci řízení společně, stěžovatel družku ani syna finančně nepodporoval, a po jeho odjezdu do Prahy je po dobu 6 měsíců ani nenavštívil. Stěžovatel si podle žalovaného sám vytvořil situaci, kdy nemohl mít žádné legitimní očekávání, že bude moci na území pobývat poté, co bude zajištěn z důvodu nelegálního pobytu. Musel počítat s tím, že pokud si začne budovat rodinné vazby na území v době nelegálního pobytu, nelze jimi pak anulovat či omluvit předchozí protiprávní jednání, neboť by se jednalo o postup, který by nabádal cizince k vytváření rodinných vazeb na území s cílem obejít právní úpravu. Žalovaný shledal, že k zásahu do práva na rodinný život uložením správního vyhoštění došlo na základě zákona a v jeho mezích, ve veřejném zájmu a při respektování principu proporcionality. Návratu stěžovatele do země původu nebrání jeho věk ani zdravotní stav, převážnou část svého pobytu pobýval na území nelegálně, přičemž z jeho vyjádření vyplývá, že také bez patřičných povolení získával finanční prostředky ze soukromé výuky anglického jazyka. Žalovaný také neshledal žádný důvod, proč by měly být v jeho případě narušeny vazby k zemi jeho původu. Jeho další dítě žije v Kostarice a všichni ostatní rodinní příslušníci jsou v Zambii, a také mu ostatně v současné době pomáhají s obstaráním dokladů pro vyřízení cestovního dokladu. Dle vyjádření stěžovatele je jeho zpětná reintegrace v zemi původu existencí zázemí významně ulehčena. Po celou dobu vedeného řízení se stěžovatel nezmínil o jakékoli soukromé vazbě, kterou by bylo možno zohlednit při posuzování přiměřenosti rozhodnutí. Ani žalovaný, ani prvostupňový orgán, v průběhu řízení nezjistily, že by rozhodnutím byly nepřiměřeným způsobem zasaženy soukromé vazby stěžovatele. Vzhledem k délce pobytu na území však žalovaný přistoupil ke zkrácení doby, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Rovněž městský soud se také podrobným způsobem vypořádal s otázkou možného zásahu do rodinného života stěžovatele. V daném případě neshledal splnění podmínky dlouhodobosti a intenzity rodinného vztahu. S ohledem na kvalitu vztahu mezi stěžovatelem a jeho přítelkyní, kdy spolu nežijí ve společné domácnosti a společně nevychovávají nezletilého, tento nevyhodnotil jako převažující nad dlouhodobým porušováním právních předpisů. Městský soud neshledal u stěžovatele integraci do českého prostředí, pokud na území dlouhodobě porušuje právní předpisy České republiky. Městský soud celkově dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že správním vyhoštěním nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že městský soud i žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly otázkou přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do práva na rodinný a soukromý život stěžovatele. Vycházely přitom ze všech podkladů, včetně vyjádření stěžovatele, a nikoliv tedy jak uvádí stěžovatel, z jednostranného obrazu založeného pouze na výpovědi družky stěžovatele. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 3 As 78/2013 – 28, „skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle

judikatury Evropského soudu pro lidská práva zcela zásadní (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, Andrey Sheabashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se o výše popsáný případ jedná, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozsudky ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek ze dne 31. 1. 2006 Rodrigues da Silva a Hoogkamer, stížnost č. 50435/99)“. (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013 č. j. 8 As 5/2013 - 43). Tyto závěry nelze bez dalšího použít ve vztahu k rodinným příslušníkům občanů EU. Ochrana rodinného života občanů EU a jejich rodinných příslušníků je v tomto ohledu širší, než ochrana poskytovaná čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak však již bylo výše uvedeno, prvostupňový orgán zdůvodnil, proč na stěžovatele nenahlížel jako na rodinného příslušníka občana EU, a stěžovatel tento závěr až do podání kasační stížnosti nezpochybňoval. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že stěžovatel nemohl mít legitimní očekávání, že bude moci na území pobývat, pokud si začal rodinu budovat v době svého nelegálního pobytu. Navíc, v posuzovaném případě se nejedná o rodinné vazby tak silné intenzity, že by převážily nad jeho protiprávním chováním. Sám stěžovatel v kasační stížnosti připouští, že jeho družka již navázala nový vztah a odepírá mu přístup k synovi. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel svého syna dobrovolně dlouhodobě nenavštěvoval již předtím.

Co se týče zásahu do soukromého života, Nejvyšší správní soud připouští, že dlouhá doba pobytu na území České republiky je jedním z faktorů, proč se stěžovatel cítí být vysoce integrován ve společnosti, a rozhodnutí o správním vyhoštění vnímá též jako zásah do svého soukromého života. Nicméně z okolností případu vyplývá, že většinu doby svého pobytu na území České republiky tady byl stěžovatel nelegálně, a neprojevil dostatečně aktivní přístup v řešení své situace. Podle protokolu o vyjádření účastníka řízení nemá na území zdravotní pojištění a finanční prostředky si obstarává zřejmě bez patřičných povolení. Žádné další okolnosti, kromě délky jeho pobytu, pocitu silné integrace a ztráty vazby na domovskou zemi, ve smyslu zásahu do soukromého života, stěžovatel neuváděl. O integraci do společnosti svědčí nejen délka pobytu, ale také respekt k právním předpisům hostitelské země. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s posouzením přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele žalovaným a také městským soudem. Odůvodnění městského soudu bylo v ohledu zásahu do soukromého života nepoměrně stručnější než odůvodnění žalovaného, nicméně v průběhu celého řízení se stěžovatel dovolával zejména zásahu do svého rodinného života, a proto tuto stručnost v otázce hodnocení zásahu do soukromého života nelze městskému soudu vytknout. Z výše uvedených důvodů považuje Nejvyšší správní soud rozhodnutí žalované a tak i rozsudek městského soudu za přezkoumatelné a zásah do soukromého a rodinného života v podobě správního vyhoštění v délce 2 roky za přiměřený ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. I v tomto ohledu tedy soud souhlasí se závěry městského soudu a neshledal v napadeném rozsudku namítaná pochybení, a ani jiné vady, k nimž by musel přihlídnout i bez námítky.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost **zamítl**.

pokračování

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) c) a d), § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), odměnu za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání ve věci samé, a další porada s klientem přesahující jednu hodinu) ve výši 9.300 Kč, a dále jí přiznal náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za jeden úkon, dohromady tedy 900 Kč. Ustanovená zástupkyně soudu sdělila, že není plátcem DPH, celkově jí tedy přísluší odměna ve výši 10 200 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu